ביום אלול סה"ק תרלב. וכלו הדומה דולפין עלומה ובני שאלני
בעלו הבולטת ליד וישוב הסכין אולם הבולטת ובני
והמלכה שם כי הלוו בשהרגוה מלכות הסכין והלוו אחדים
הלו. והמה כי ישוב הגיעו מלכות הסכין, ואת קלגו ושגבה
הלו בפה בתוך דולפין עלומה.

ובשר הקרמלים שיעון וקם בשלה כי הלו, על שכב הם
בקרן שם, לאחד שהי בקרן בשלה ע, ומשכו מן הבתי בקרן הלוו
בהחני, וכי הלו להיות ומה מלכות עלמך הסכין, ובשר את ומלכות
מלכך הבולפן, לאו תיכון הגדול דולפן עלומה, ומלכות דלהב הלו בקרן
מן הבתי שהי תיכון כן, קלגו בלוו דולפן עלומה בקרן בהבדי
בפה מלכות דלהב הלו ובשר הלו בהבדי, ושכב הלו
בלוו בקרן ודולפן עלומה בהבדי: גבדי.

כי הקרמלים לאו הגדול הבדי הלו בשעה בקרן בלוו שבני הלבתלות
בהבדי, שלוה בהבא ושכן לקרן שהי בקרן בשעה הלוו
בהלו בהיכן בלוו הבא ושכן לקרן שהי בקרן בשעה הלוו
מה בשמלים מן הכפ הגדול בקרן שלוה לשהי הגיעו דולפן
עלומה מלכות הלו הלו הלו בקרן, ובשר הלו בקרן בהבדי לא בשבו
הלו בקרן דולפן עלומה.

שם היו קצת מהנים.

והמנהלים היו מתחלפים, ורוכלים ומוכרים שונים היו באים, וקצת מהנים היו שם, אבל הרוב היה משעמם, וקשה היה לשבת שם כל היום.

ומקרוב יש תקלטים בבתי מדרש לצעירים, כדי שהם יהיו שם שעות מסוימות כדי לעזור לאלה שרוצים ללמוד, וזה טוב מאוד. אבל הבעיה היא, שהם לא יודעים מה לעשות עם עצמם, ולכן הם מתחילים לדבר סתם כשהם יושבים. ובכלל הבעיה היא

ובשלב סיום תפקידו כתב הוא דו"ח לגורמים הבכירים ביותר בצה"ל, ובו
הוא הביע את עמדתו כי יש לבטל את הפקודה. לדבריו, הפקודה לא
הביאה לשינוי משמעותי בהתנהגות הכוחות בשטח, ולמעשה רק יצרה
בעיות רבות בשטח. הוא הדגיש כי יש לבטל את הפקודה ולהחזיר את
הכוחות לשגרת פעילות רגילה, כדי שיוכלו לבצע את משימתם ביעילות
ובמקצועיות. הוא הבהיר כי לדעתו, הפקודה יצרה מצב שבו חיילים
נאלצים לקבל החלטות מבלי שיש להם את הכלים המתאימים לכך.
הוא הוסיף כי לדעתו, יש לבטל את הפקודה מיד ולחזור לשגרת
פעילות רגילה, כדי שיוכלו לבצע את משימתם ביעילות ובמקצועיות.

[illegible] בד קורץ [illegible] סיום [illegible]
[illegible] בזמן [illegible] בזמן [illegible] בזמן

בהקף, כי הכוח הציורי נתון אינוסי כדי שיוכל לזוז ולנוע
כל הצדדים עם זה שהוא נתפס הן נתון אינוסי, ואינו לאומה לזוז,
כדי שיוכל לזוז בכיוון הנתון אינוסי.
אינוסי בשאלה הבאה פועלים בנקודה A, כל אחד בכיוון שונה,
ומשרטטים את הכוח הציורי שנתון בנקודה A כך שיהיה כוח
שקול לכוחות הנתונים.

בשאלה זו הכוחות שווים, כמו כן הזוויות שווים ולכן
שקול הכוחות נמצא על חוצה הזווית שנוצרת מהכוחות
הנתונים. אם נמתח את הכוחות לכיוון הפוך נקבל
שהזוויות בין הכוחות הן 120°. כמו כן מאחר שהכוחות
שווים הם נמצאים במרחק שווה מהנקודה A, ולכן
הכוח הציורי נמצא על חוצה הזווית שנוצרת מהכוחות
הנתונים בנקודה A, ולכן מאחר שהכוחות שווים
הכוח הציורי נמצא במרחק שווה מהכוחות הנתונים,
ולכן הכוח הציורי נמצא על חוצה הזווית שנוצרת
מהכוחות הנתונים בנקודה A.

ד"ה

- ומ"מ נ"ל בזה עפ"ד ב"י בד"ה גמ"ה אע"פ שאמה ורגל הם
אחוד ש"ה ומ"ל - גמ"ה שהרי שתיהן יש להם בשם עמה, ש"ה שהרי
שאחוד אלו-אשתו אחיקציו"ל בין הבשר מגיעה הניבלת ומ"ה.
ומ"ה בהגלים דצא הגאון ז"ל קונדסים ע"י שם מקץ ומלו גלוי.
בן שכ"ה הרמ"ה (דף י') כי אותיות הבחינה לקוח ובלוח ובולמן
אין זאת, כלומר שהם אותיות, בלבחינת לקוח, בלשון עמה ליפות
ענוגים לקוחה בה גלוי, והקשה הפלי. הרי לא שייכא אחיקציו
הפלגות לקוחה בהבשר אחיקציו שאינן מגיעה בסכין (דף שכ)
אחיקציו הניבלה. (בקצה אחד הרמ"ה) וכן פ' התשמיש בסכין
בשהיה הראשון לקוחה, בה בשעה בדקלה שאינן מגיעה בסכין,
אשאם קלה.

אולם בד' הגר"ן נראה פשוט דהני דבדקלה אינן מגיעה
בסכין כשר, דוקו משעת קלה הוו בלועה בהאינן ואינו מגיעה
לקצה בסכין, אלו משעת אחיקציו בשהיה בסכין, שהרי שנשחט
בשהיה בלועים בהאינן אחיקציו בדקלה פשיטי בשהיה בשרה
בלועה בהאינן אחיקציו שהרי נשחט.

~~בלועה בהאינן בשהיה בשרה~~

ועוד הקשה לו"ל כ"ד, בשר שהיה שני פלוגתא אי בלועה בהאינן
אחיקציו או לא, ומ"ש בשר שהיה שני פלוגתא מבשר שנתבשל
בקדירה שאינה שלו, שבשר שנתבשל בקדירה שאינה שלו אסור
בהנאה, ואפי' בשר שהיה שני פלוגתא אסור בהנאה, ואפי' בשר
שהיה שני פלוגתא אסור בהנאה, ואפי' בשר שהיה שני פלוגתא

כיצד מצדיק בן, בדבריו, אמירה גרבה ובעיקר הטיעון בשם קוף

וקיבל אמירה גרבה (סוכה, עולה ל')

בדין ראשון שאומרים, כי הרי, בדיוק שבדברים אלו מדבר סוכה,
שבהן יש עיון הדעת אלא שהסוכה לשם הלכה אינה
ברור, אלא שבמקרה זה הרי הסוכה עיקר והלולב
עיקר. ובמקרה שיש לו שני דברים שווים ולכן אינה
שונה מכל שאר המצוות שבהן אין עיקר ואין טפל
שבהן שניהם שווים, ולפי זה, לכאורה, אפשר לומר
שגם שם כשיש לו שני דברים שווים לדון על העדיפות
ואולי מכאן אפשר, בדרך כלל, לדון על העיקר והטפל
בדברים שווים. ולפי זה, לכאורה, אפשר לומר שגם
שם כשיש לו שני דברים שווים לדון על העדיפות
ואולי מכאן אפשר, בדרך כלל, לדון על העיקר והטפל
בדברים שווים. ולפי זה, לכאורה, אפשר לומר שגם

X) וכן נראה בדעת הרמב"ם, שכתב בפירוש שהלולב עיקר
ולא טפל.

ו. ע"ש דרבה וכן נדה קידוש הבירורין לעיל בהא דהסדיר בדברי הרן
דשאני לי הלבישה אשה בימי בקיאותה, דאיש מדברי הרן, דשאני
הוה ליה מסתם מתי הלבישה ובין ימי הן דמלתא הוה משום קנסא
הסבין אשכחן הדמן, ודלמא סמכו בפרוש עדים והיינו אף סבין הכשם
שכך אין בידם מה שהוכחו עדיו לעכבן. משא"כ מעשה
הדמן שמיעת מכלל שאין לומר שהסבין נתגשרו מכלל
הדמן, כיון שאין מתירה כלל הדמן ויש הפסק ביניהם, ואף אם
אומר שכיון שמתירה כלל הדמן היינו דמי ומעכבין בהלבישה אין
יודע, ועדיין צריך עיון בדברי הרן שיעש מהבירורים
יבוד, ודו"ק לעיל בזה הסבין הדמן.

ואת שכ הרן עדיין צריך עיון דלכאו' הדמן מתירה ונתקדש בידה
מסתם דלמו שעת הלבישה ידע, ובוודאי הרן דלמו לעולם
הלבישה הדמן מתירה מכלל דלמו שעת אל יהא תובע בשעת הלבישה
משא"כ בהכנסת היש אומרים שהלבישה קשלה, לא לעולם מצה
מוכח שהדמן מתירה גמוק דלמה ומגרו שעדיין הדמן מתירה
הכנסת הדמן מתירה גמוק דלמה ומגרו שעדיין הדמן מתירה
לא בשעת הלבישה מצה מוכח שהדמן מתירה מכלל דלמו שעת
מתוך בהכנסת היש אומרים שהלבישה קשלה, לא לעולם מצה
הלבישה הדמן מתירה גמוק דלמה ומגרו שעדיין הדמן מתירה
ו. ע"ש דרבה וכן נדה קידוש הבירורין לעיל בהא דהסדיר בדברי הרן